

DANIELLE STEEL

Het spel van de macht

deel 1

Wat offer je op om je toppositie
te handhaven?

vertaald door Maya Denneman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Fiona Carson was op weg naar de bestuurskamer voor een belangrijke vergadering. Ze was ruim op tijd. Ze droeg een mantelpakje, had bijna geen make-up op en haar blonde haar was strak gebonden in een knot. Ze was de CEO van een van de grootste en succesvolste bedrijven van het land. Aan te laat komen had ze een hekel en dat gebeurde dan ook zelden. Voor iedereen die haar niet kende, en velen die haar wel kenden, leek Fiona altijd alles volledig onder controle te hebben en elke situatie aan te kunnen. Het was ondenkbaar dat een persoonlijk probleem haar werk in de weg zou staan. Dat zou een vrouw als Fiona nooit laten gebeuren.

Toen ze bijna bij de bestuurskamer was, ging haar BlackBerry. Eigenlijk wilde ze hem op voicemail over laten gaan, maar ze besloot toch even te kijken wie er belde. Het was haar dochter Alyssa, die in haar tweede jaar op de universiteit van Stanford zat. Fiona aarzelde even maar nam toen op. Tijd zat, de vergadering begon pas over een paar minuten. Als al-

leenstaande moeder vond ze het onprettig om niet op te nemen als haar kinderen belden. Stel dat het net die ene keer was dat er echt iets aan de hand was? Alyssa was altijd een makkelijk kind geweest en nu was ze een verantwoordelijke jongvolwassene, maar toch... stel dat ze een ongeluk had gehad... ziek was... haar hond was overreden (dat was een keer gebeurd en Alyssa was maandenlang diepbedroefd geweest). Fiona vond het haar plicht als ouder om altijd bereikbaar te zijn. En als directeur vond ze dat net zo goed haar plicht. Als er een noodgeval was, verwachtte ze dat ze werd gebeld, ongeacht het tijdstip en waar ze op dat moment was. Ze was bereikbaar, zowel voor het bedrijf als voor haar kinderen.

‘Mam?’ Alyssa klonk zoals altijd als ze iets belangrijks te vertellen had. Een geweldig goed cijfer, of juist een rampzalig cijfer, of slecht nieuws bij de dokter, zoals de ziekte van Pfeiffer.

Dit moest wel belangrijk zijn, dus Fiona was blij dat ze had opgenomen. Ze hoopte dat het niets ernstigs was en vroeg bezorgd: ‘Ja, wat is er?’

Ze sprak zacht terwijl ze door de gang liep zodat niemand zou horen dat ze een privége-

sprek voerde. ‘Is alles wel goed?’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Alyssa geïrriteerd. ‘Waarom vraag je dat?’

Ze had geen enkel idee hoe het was om moeder te zijn. Ze wist niet waar je je allemaal zorgen om maakte, wat je je allemaal in je hoofd haalde, of wat er allemaal fout kon gaan, echt goed fout. Het was Fiona’s taak zich van al die dingen bewust te zijn en net als het Rode Kruis of de brandweer altijd klaar te staan om in actie te komen. Als moeder werk je je leven lang bij de alarmcentrale.

Alyssa kon haar slecht horen. ‘Waar ben je? Waarom fluister je zo?’ Ze vond het irritant wanneer haar moeder dat deed.

‘Ik ben onderweg naar een bestuursvergadering,’ fluisterde ze nu harder. ‘Wat heb je nodig?’

‘Ik heb niks “nodig”. Ik wilde je alleen iets vragen.’

Alyssa klonk lichtelijk beledigd door haar moeders woordkeuze. Dit was geen fijn begin en Fiona vroeg zich af waarom haar dochter haar niet gewoon een berichtje had gestuurd. Ze wist dat haar moeder het de hele dag druk had. Maar Fiona had haar kinderen altijd duidelijk gemaakt dat ze eerste prioriteit voor haar

waren, dus schroomden ze niet om haar te bellen, zelfs al was het onder werktijd. Daarom nam Fiona ook aan dat Alyssa iets belangrijks te vertellen had. Ze kenden de regels: als ze aan het werk was, moesten ze alleen bellen als het echt niet anders kon. Een uitzondering was toen ze nog klein waren en haar belden als ze zich bezeerd hadden of haar misten. Daar was ze nooit boos over geworden, niet op Alyssa en ook niet op haar zoon Mark.

‘Vraag dan.’ Fiona probeerde niet ongeduldig te klinken. ‘Ik ben er bijna en de vergadering begint over een paar tellen.’

‘Ik wil je om een gunst vragen.’

Dat mag dan wel een hele grote zijn, dacht ze, vanwege de timing en de geïrriteerde reactie van haar dochter. ‘Wat dan?’

‘Mag ik je zwarte Givenchy-rok lenen met die split aan de zijkant? Ik heb zaterdagavond een afspraakje. Het is belangrijk.’ Ze klonk alsof het een noodgeval was. Voor Alyssa voelde dat ook zo.

‘En daar bel je me nú voor? Kon dat niet tot vanavond wachten?’ vroeg Fiona. Nu was zij geïrriteerd. ‘Ik heb hem zelf nog niet eens aangehad.’ Het kwam maar zelden voor dat zij iets als eerste droeg. Of het was haar dochter die

het leende, of zo'n nieuwe aankoop verdween spoorloos uit haar kledingkast. Dat gebeurde steeds vaker. Ze hadden dezelfde maat en Alyssa begon steeds meer interesse te tonen voor elegantere kleding.

‘Ik ga er geen sportwedstrijd in spelen of zo. Je krijgt hem zondag terug.’

Van welk jaar? Bij Alyssa wist je het maar nooit en Fiona wilde daar iets over zeggen, maar ze had geen tijd meer. ‘Oké, doe maar. We hebben het er vanavond over als ik thuis ben.’

‘Ik moest het weten anders zou ik nog moeten shoppen. Ik heb niets om aan te trekken.’

Daar kon ze nu maar beter niet op ingaan. ‘Het is al goed. Spreek je vanavond.’

‘Nee. Mam, wacht... Ik moet het ook nog met je over mijn werkstuk voor economie hebben. Dat moet ik maandag inleveren en de docent was het niet eens met mijn onderwerp, ik wilde...’

‘Alyssa, dat kunnen we nu niet bespreken, dat lukt niet in twee tellen. Ik heb het druk.’ Ze begon geërgerd te klinken.

‘Oké, oké. Ik snap het,’ zei haar dochter gekwetst. ‘Maar je klaagt altijd dat ik niets over mijn studie vertel, en de docent zei...’

‘Niet midden op een werkdag vlak voor een bestuursvergadering. Ik ben blij dat je het met me wilt bespreken, maar nu gaat gewoon niet.’ Ze stond bij de deur van de bestuurskamer en moest het gesprek beëindigen.

‘Wanneer dan wel?’ Alyssa klonk verontwaardigd, alsof haar moeder nooit tijd had. Dat was niet eerlijk omdat Fiona haar best deed bereikbaar te zijn, en dat wist ze.

‘Vanavond. We hebben het er vanavond over. Ik bel je.’

‘Kan niet. Ik ga naar een Franse film en daarvoor uit eten in een Frans restaurant. Hoort bij de les.’

‘Bel me dan daarna,’ zei Fiona, die nu echt moest ophangen.

‘Ik kom zaterdag de rok ophalen. Bedankt, mam.’

‘Graag gedaan,’ zei ze met een grimmige glimlach. Ze deden het erom, vooral Alyssa. Het leek wel of Fiona moest bewijzen dat ze aandacht voor haar had. En dat had ze altijd. Dat hoefde haar dochter niet uit te testen, maar ze deed het toch. Zo was ze nou eenmaal. Ja, ik ben er voor je, dacht Fiona, en ze hoopte maar dat Alyssa straks niet terug zou bellen om naar het zwarte truitje te vragen dat bij de rok pas-

te. 'Ik hou van je. Veel plezier vanavond.'

'Ik ook van jou. Veel plezier met je vergadering. Sorry voor het storen, mam.' Ze hing op.

Fiona zette de telefoon op de trilstand en liet hem weer in haar zak glijden. Ze moest aan het werk. Geen telefoontjes meer over het lenen of leasen van ongedragen rokken. Al was dit dagelijkse kost in het leven van een hedendaagse CEO en alleenstaande moeder.

Ze plooide haar gezicht in een serieuze uitdrukking en liep de bestuurskamer binnen van NTA, National Technology Advancement. Ze glimlachte naar de aanwezige leden van de raad van bestuur die om de lange, ovale tafel op de anderen zaten te wachten. De raad van bestuur bestond uit tien leden, acht mannen en twee vrouwen. De meesten van hen stonden aan het hoofd van andere bedrijven, voornamelijk kleinere maar ook een aantal net zo groot als NTA. De groep was al voor de helft compleet. De voorzitter van de raad en vier andere leden werden nog verwacht voor de vergadering. Fiona was met haar negenenveertig jaar nu zes jaar directeur van NTA, en ze deed het uitmuntend. Haar voorganger was te lang blijven zitten en had vastgehouden aan ouderwetse, risicoloze strategieën die in zijn laatste

jaren voor een daling van de aandelenkoers hadden gezorgd. Fiona was zorgvuldig geselecteerd door een commissie en weggekaapt uit een andere belangrijke positie.

Ze had de functie overgenomen op haar stille, bedachtzame manier, was doortastend in haar schattingen en stoutmoedig en koelbloedig in haar plannen. Ze nam geen buitensporige risico's, alles wat ze deed was goed uitgedacht. Haar lange- en kortetermijndoelen waren briljant geweest en precies wat het bedrijf nodig had. Binnen enkele maanden was hun aandelenkoers omhooggeschoten en was blijven stijgen, ondanks de slechte economie. Zowel het management als de aandeelhouders liepen met haar weg en haar gelijken en werknemers hadden respect voor haar. Ze was meedogenloos wanneer het nodig was, maar alles wat ze deed was nauwgezet onderzocht en behoedzaam uitgevoerd. Fiona Carson was een ster en dat was ze al haar hele carrière. Ze was een intelligente vrouw met een feilloos gevoel voor zaken en een van de succesvolste vrouwen van het land met de verantwoordelijkheid voor honderdduizend werknemers.

Op zachte toon kletste ze wat met andere leden terwijl ze binnenkwamen. De vergade-

ring zou pas over tien minuten beginnen, maar ze arriveerde altijd een paar minuten eerder om met de bestuursleden te kunnen praten. De voorzitter, Harding Williams, kwam meestal pas binnen op het moment dat de vergadering begon. Hij had een succesvolle carrière in het bedrijfsleven gehad, hoewel niet zo glansrijk als die van Fiona. Harding was het grootste deel van zijn loopbaan directeur geweest van een groot bedrijf – maar minder groot dan NTA – dat hij als een dictatuur had geleid. Dat was de geaccepteerde stijl geweest in zijn beginjaren. Nu was alles anders, zoals Fiona hem probeerde duidelijk te maken wanneer hij weer een opstandige zet deed die op zijn eigen meningen en grillen was gebaseerd. Fiona hield zich altijd strikt aan de regels van corporate governance, de grenzen die bedrijven en de mensen die ze runnen, moeten respecteren. Van de raad verwachtte ze hetzelfde. Bij bijna elke bestuursvergadering leidde het tot onenigheid tussen Harding en haar. Ze zei altijd maar goedig dat ze net twee ouders waren die het beste voorhebben met hun kind en dat hun ver uiteenlopende meningen NTA vaak ten goede kwamen als ze tot een compromis wisten te komen. Maar de weg daar-